

[Arne Bjerregaard.]

den at gøre; svineproduktion, ægproduktion og hønseavl i det hele taget kræver jo ikke jord. Kvæghold kan man sige stadig væk kræver jord, men når man ser på de almindelige undersøgelser, må man igen stille sig det spørgsmål, om der ikke opnås en mere rationel udnyttelse ved indfodring end ved at have jordtilliggende, som man kan lukke kvæget ud på. Det vil altså sige, at de producerende enheder ikke behøver at have nogen forbindelse med den forædlede produktion. Det kan være nye tanker – jeg ved ikke, om det er det – i dansk landbrugspolitik, for man plejer at gå ud fra, at produktionen er i klar overensstemmelse med jordtilliggendet. Det behøver det selvfølgelig ikke at være. Hvis man ikke vover – det har man prøvet lidt i den fremlagte betænkning – at tænke i nye baner, får vi jo bare status quo og bevarer en bestemt struktur i vort landbrug. Man kommer ikke videre, og man tager i alt fald ikke den udfordring op, som bl. a. jo Holland nødvendigvis stiller os over for, i retning af andre bedriftsformer, andre muligheder end dem, vi har i dansk landbrug i dag.

Jeg er da vidende om – det er også klart kommet til udtryk idag – at Tolvmandsforeningerne selvfølgelig har andre intentioner end landboforeninger, husmandsforeninger osv. Men selvfølgelig kan der fremføres en masse forskellige synspunkter om strukturen i fremtidens landbrug, og jeg kan sige, at vi fra kristeligt folkepartis side ikke på forhånd er imod dette beslutningsforslag, men mener, der er mange forhold, der må tages med i billedet, mange forhold, som er indeholdt i den, fremlagte betænkning.

På den ene side ønsker vi ikke, at man skal overse de menneskelige kvaliteter, som kan ligge i selvejet i landbruget og i, at man har så mange selvstændige landbrug som muligt, men på den anden side må man heller ikke fastlåse sig i en bestemt situation og dermed udelukke sig fra at udnytte de ressourcer, vi har på landbrugsområdet.

Dermed har jeg vist så nogenlunde gjort klart, at vi ikke er afvisende over for forslaget, men vi heller ikke er til sinds på nuværende tidspunkt i alt fald at støtte det.

Ib Christensen (DR):

Det radikale venstres forslag berører en række

alvorlige problemer for landbruget, ikke mindst det mindre landbrug.

Når det er sagt, må vi sige, at vi mener, forslaget måske ikke er det mest velegnede til at klare de problemer, som man ridser op, men at der i vidt omfang er tale om doktorering på symptomer, og at vi ikke mener umiddelbart, at øgede restriktioner er den rette vej til at klare disse problemer, men at der findes andre og nok så effektive veje.

En af årsagerne til de problemer, der nævnes, er jo landbrugsejendomsprisernes enorme vækst, og de hænger jo sammen med den systematiske forringelse af jordbeskatningen, der er gennemført her i landet gennem 1960'ernes og 1970'ernes begyndelse, og hvori det radikale venstre jo sammen med andre har taget fremragende del. Denne oppustning af landbrugspriserne er en af årsagerne til, at folk bliver boende, også fordi det på grund af kapitalvindingskatten kan være vanskeligt at få sig et hus inde i byen, og det er en af årsagerne til, at det er så svært for den unge generation overhovedet at komme til. Derfor mener vi, at en løbende afgift på jordbesiddelse, en forøgelse af jordbeskatningen med andre ord, ville være et nok så effektivt instrument også til at sikre den øgede animalske produktion, som man gerne ser. Det er jo sådan, at de unge, der sidder med de tunge byrder, simpelt hen er nødt til at producere løs, mens de ældre, der sidder måske med en næsten gældfri ejendom, ikke behøver at gøre det. Det er et af problemerne. Kan man derfor forøge jordbeskatningen også vedrørende landbrugsjorden, vil man bidrage til at lette generationsskiftet på en ganske effektiv måde.

Det forekommer mig, at hr. Jes Schmidt fra centrum-demokraterne havde en fremragende evne til at sætte tingene på hovedet. Han mente, at der skulle være lige vilkår mellem danske og hollandske landmænd. For så vidt der er tale om, at man i højere omfang i Holland – og det har man jo – har direkte tilskud til landbruget, i øvrigt i strid med EF-reglerne, kan jeg ikke være enig med hr. Jes Schmidt, men det er måske heller ikke det, han mente. Men i det omfang, der derimod i Holland er tale om et meget udbredt system af statsforpagtning, kan jeg da godt være enig med hr. Jes Schmidt. For en af årsagerne til, at det hollandske landbrug har en betydelig og stigende animalsk produktion, er, at man har en